

Estetica simplității

Laura Hîncu face numai creații unicat, nu o interesează câtuși de puțin piața internațională și vorbește fluent „limba străină” a cusăturilor, tighelurilor și tivurilor meșteșugite. Am stat de vorbă cu un designer... altfel.

de Diana-Florina Cosmin

Foto: Alex Gálmeanu

Mai mult decât un designer care crede în simplitatea formelor și în arta croiului perfect, Laura este un matematician înzestrat, care gândește în geometrii, cote și proporții. Se luminează la față de bucurie când vorbește despre drapaje, despre tehnica de a croi o bluză sau o rochie care să-i vină purtătoarei ca turnată, despre diferențele între țesături și caracteristicile mătăsurilor italienești în raport cu cele de o calitate mai slabă (cu care refuză să lucreze) ori despre cum se face cusătura franceză. „În relația cu echipa de croitorese, contează enorm să știi toate astea”, îmi explică ea. „Când ele văd că tu nu știi și nu pui mâna efectiv pe materiale, îți vor spune foarte des că «nu se poate» un anumit model sau o anumită cusătură”. Îmi explică, râzând, că relația designerului cu croitoresele poate fi uneori ca un joc psihologic extrem de subtil: respectul

trebuie câștigat de ambele părți și tot ambele părți se supun reciproc la „probe” ad-hoc. „Se întâmplă uneori să mă întrebe cum ar trebui să facă o anumită cusătură, deși ele o cunosc prea bine”, zâmbește Laura. „Pur și simplu mă testează, iar eu am învățat să-mi dau seama de asta”.

FAPTUL CĂ ȘTIE la perfecție arta croitoriei și că ar putea petrece ore în șir cosând și finisând rochii – o activitate care are asupra ei un efect de liniștire absolută, asemănător meditației – a ajutat-o nu doar în relația cu cele două croitorese din echipa ei, ci și din punct de vedere financiar. Astfel, când a fondat atelierul nu a avut nevoie de croitori cu o tehnică ieșită din comun, care să reprezinte baza creațiilor ei, ci mai curând de executanți foarte receptivi. „Eu le explicam totul, iar ei trebuiau să fie doar foarte ascultători și atenți la detalii”. Absolventă de ASE și fiică

de contabili, Laura se simte în largul ei atât în universul în care „cute fără tighel pe față” sau „bie elastic” sunt termeni uzuali, cât și în lumea matematicii și a geometriilor. De fapt, recunoaște de la bun început, tocmai acest pragmatism a și ajutat-o să pună pe picioare un atelier care a împlinit deja peste patru ani de existență. Până anul trecut, când „Laura Hîncu – Exclusive Fashion Concept” a devenit activitatea ei full-time, și-a finanțat afacerea din banii câștigați la jobul de zi cu zi, în domeniul proiectelor europene, reinvestind fiecare bănuț câștigat în materiale de cea mai bună calitate, de la voaluri până la mătăsuri Duchesse. Și, tot din dragoste pentru modă și din dorința de a învăța meserie, a lucrat trei ani ca voluntar pentru designerul Adrian Oianu. Ziua cumpăra materiale, mergea la probe și întâlniri și pregătea evenimente, iar seara stătea în atelierul lui Adrian, cosând și croind ceea ce avea să-i arate a doua zi dimineață.

Dacă tehnica și-a șlefuit-o în timp, semnătura creativă i-a fost clară de la bun început: rochii și bluze în linii simple și curate, din cea mai fină mătase italienească, făcute pe dimensiunile fiecărei cliente în parte și, mai ales, irepetabile. Fără excepții. Chiar și când se întâmplă ca două modele să semene, culorile vor fi mereu diferite și accesoriizarea va veni din registre distincte. Laura iubește estetica simplului și mizează pe discreție, singurele accente pe care le agreează fiind la fel de subtile precum liniile creațiilor sale: o mică tăietură cu dichis, la spate, prinsă cu un fluture aurit, un bănuț rotund cu inițialele LH sau nasturi deosebiți, cu rol de bijuterie. „Mă interesează ca femeile să se simtă frumoase, unice și să le fie comod în hainele mele”, explică ea. „Scopul meu nu e ca rochiile pe care le creez să pară semnate de mine, ca să mă laud că toate doamnele au avut ținute de la mine la cutare eveniment”.

Pentru că și-a impus mereu ca fiecare cusătură să fie la fel de „perfectă” atât pe fața cât și pe spatele hainelor ei, Laura a lansat și o colecție de rochii „2 în 1”, cu ambele fețe purtabile.

Deși cei mai mulți designeri încep cu rochii „sur mesure” și visează la propria lor linie de pret-à-porter, care să fie cunoscută în toată lumea, Laura îmi mărturisește din start că nu are asemenea aspirații. Și-a dorit de la început un business personalizat până la ultimul amănunt, iar perspectivele pe care i le oferă România sunt prea mari pentru a se îndrepta către alte zări. În plus, îi place la nebunie să lucreze cu fiecare clientă în parte, s-o înțeleagă și să-i transpună așteptările în format tridimensional, „sculptându-le” în mătase. „Nu-mi plac seriile, nu-mi plac uniforme, îmi place ideea de *private fashion*”, explică ea. „România are un potențial extraordinar, iar eu am răbdare să-l aștept”.

MODUL ÎN CARE și-a crescut afacerea până acum – din vorbă-n vorbă și din clientă în clientă (printre care se numără și prezentatoarea TV Albertina Ionescu, imaginea creațiilor ei) – îi dă încredere în viitor, dar și elanul de a veni tot mai des cu ceea ce ea numește „inginerii croitoricești”. De la bun început, și-a dorit ca fiecare cusătură să fie la fel de „curată” și de

bine-executată atât pe fața cât și pe spatele rochiilor și, pornind de la acest principiu, a lansat la începutul acestui an o colecție de zece rochii „2 în 1”, cu ambele fețe purtabile. Fiecare piesă se bazează pe o soluție tehnică diferită: una dintre rochii este dublată, o alta are două fețe prin termocolarea a două materiale diferite, iar altele se bazează pe materiale cu fețe în alternanță mat-lucios sau pe picturi realizate manual. Ingenios și, mai ales, perfect matematic.

LE-A GÂNDIT pe toate în mai puțin de o săptămână, pentru că ideile îi vin de peste tot și, în același pragmatism matematic, caută mereu proiecte originale, care să se încadreze în formula ideală: cât mai multă creativitate și cât mai puțină finanțare. Secretul succesului, pentru un designer care se bazează doar pe propriile forțe. „Săptămâna trecută eram la o licitație de artă și mi-a venit, brusc, o idee extraordinară”, se încântă ea. „Trebuie să văd cum o pun în practică tehnic, dar o să găesc eu o cale”. Apoi simte nevoia să-mi explice, cu totală seninătate și cu un zâmbet larg: „Știi, nu mă interesează să-mi schimb mașina, nu sunt înnebunită după pantofi, am renunțat la a-mi cumpăra foarte multe lucruri în toți acești ani”. N-a fost o renunțare îmbrăcată în straie de sacrificiu, ci de un lucru asumat cu inima deschisă, de dragul visului ei. „Mă interesează doar să reinvestesc în acest atelier și să-l cresc”, zâmbește ea. „Atât”.

ȘI S-O FACĂ în termenii ei, fără compromisuri, fără lucruri care nu o reprezintă, fără jumătăți de măsură și, mai ales, la un preț cât mai corect pentru client, un alt principiu la care ține foarte mult, mai ales pentru că există încă prejudecata că o piesă realizată la comandă, pe măsurile și gusturile tale, trebuie să fie exorbitant de scumpă. Își petrece în atelier cel puțin 12 ore pe zi, printre tipare, manechine de lemn cu rochii în lucru și clienți fidele – cam zece pe săptămână, în perioadele bune – venite să li se ia măsurile pentru o nouă ținută. „Când sunt în atelier și e o liniște absolută, de se aude doar zgomotul făcut de schimbatul acelor, mă gândesc uneori cum era în liceu, când ne întrebam cu toții la ce ne folosește toată matematica asta”. Apoi îi vin în minte croielile ei elaborate, tiparele la care lucrează cu migală și conversațiile „în cod” pe care le poartă cu croitoresele ei, despre montarea fermoarelor ascunse sau despre geometria realizării unor pliuri complicate. Și apoi zâmbește larg, ca pentru sine: „Ei uite, la asta ne folosește matematica!”. □

